

DAN BROWN

DA VINCI - KOODIN KIRJOITTAJALTA

SALAI- SUUKSIEN SALAI2UUS

WSOY

DAN BROWN

SALAISUUKSIEN

SALAISUUS

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

Lainaus Dan Brownin romaanista *Kadonnut symboli* Kimmo
Paukun, Hilkka Pekkasen ja Jukka Saarikiven suomennoksesta.

Lainaus Dan Brownin romaanista *Murtamaton linnake*
Raimo Salmisen suomennoksesta.

Englanninkielinen alkuteos
The Secret of Secrets

Copyright © 2025 by Dan Brown

SUOMENKIELINEN LAITOS

© JORMA-VEIKKO SAPPINEN JA WSOY 2025

ISBN 978-951-0-47495-2

PAINETTU EU:SSA

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

*Kustannustoimittajalleni ja parhaalle ystävälleni Jason Kaufmanille,
jota ilman näiden romaanien kirjoittaminen olisi ollut melkein
mahdotonta... eikä läheskään yhtä hauskaa.*

*Sinä päivänä, jona tiede alkaa tutkia ei-fyysisiä ilmiöitä,
se edistyy yhdessä vuosikymmenessä yhtä paljon
kuin kaikkina edeltävinä vuosisatoina.*

– NICOLA TESLA

FAKTA:

Kaikki taideteokset, artefaktit, symbolit ja asiakirjat
tässä romaanissa ovat todellisia.

Kaikki kokeet, teknologiat ja tieteelliset tulokset ovat
todenmukaisia.

Kaikki kirjassa mainitut organisaatiot ovat olemassa.

PROLOGI

Olen varmaan kuollut, nainen ajatteli.

Hän ajelehti Vanhankaupungin torninhuippujen yläpuolella. Alhaalla loistivat tuikkivien valojen meressä Pyhän Vituksen katedraalin valaistut tornit. Hän seurasi silmillään, mikäli hänellä edelleen oli silmät, linnakukkulan loivaa rinnettä alas Böömin pääkaupungin keskustaan ja edelleen mutkittelevien katujen labyrinttiin, jota verhosi tuore lumipeite.

Praha.

Hän oli hämmentynyt ja yritti ymmärtää ahdinkonsa.

Olen neurotieteilijä, hän rohkaisi itseään. Mieleni on vakaa.

Hän tuumi, että jälkimmäinen väite oli kyseenalainen.

Tohtori Brigita Gessner tiesi varmasti vain sen, että hän leijaili kotikaupunkinsa Prahan yläpuolella. Hänen ruumiinsa ei ollut mukana. Hänellä ei ollut massaa eikä muotoa. Siitä huolimatta loput hänestä, todellinen hän, hänen olemuksensa, tietoisuutensa, näytti olevan ehjä ja valveilla, ja se ajelehti hitaasti ilmassa kohti Vltavajokea.

Gessner ei muistanut mitään lähimenneisyydestään lukuun ottamatta heiveröistä kivun muistoa, mutta nyt hänen ruumiinsa tuntui koostuvan vain ilmakehästä, jonka läpi hän ajelehti. Hän ei ollut koskaan ennen kokenut mitään vastaavaa. Vastoin kaikkia älyllisiä vaistojaan hän keksi vain yhden mahdollisen selityksen.

Olen kuollut. Tämä on elämää kuoleman jälkeen.

Samaan aikaan, kun ajatus kehkeytyi, hän torjui sen järjettömänä.

Kuoleman jälkeinen elämä on yhteinen harhakuvitelma, joka on luotu, jotta todellinen elämä olisi siedettävää.

Gessnerillä oli lääkärinä läheinen suhde kuolemaan ja myös sen lopullisuuteen. Opiskeluaikoinaan lääketieteellisessä tiedekunnassa hän oli leikellyt ihmisaivoja ja oppinut ymmärtämään, että kaikki henkilökohdaiset ominaisuudet, jotka tekevät meistä sen, kuka olemme – toiveet, pelot, unelmat, muistot – ovat pelkkiä kemiallisia yhdisteitä, joita aivojen sähkövaraukset pitävät koossa. Kun ihminen kuolee, aivojen voimallähde ehtyy ja kemikaalit hajoavat merkityksettömäksi nestelammikoksi, jolloin pyyhkiytyvät pois viimeisetkin jäljet siitä, kuka ihminen on kerran ollut.

Kun ihminen kuolee, hän kuolee.

Piste.

Kun hän nyt leijaili Wallensteinin palatsin symmetrisen puutarhan yläpuolella, hän kuitenkin tunsu itsensä hyvin eläväksi. Hän katseli lunta, jota satoi hänen ympärillään – vai hänen lävitseen? – eikä outoa kyllä aistinut ollenkaan kylmyyttä. Tuntui kuin hänen mielensä olisi vain häilynyt tilassa kaikki ymmärrys ja looginen ajattelu tallella.

Minulla on aivotoimintaa, hän totesi itselleen. Niinpä minun täytyy olla elossa.

Gessnerille ei jäänyt muuta selitystä kuin että hän oli tilassa, josta lääketieteellisessä kirjallisuudessa käytettiin nimitystä kuolemanrajakokemus, hallusinaatio, joka syntyy, kun vaikeasti loukkaantunutta henkilöä elvytetään kliinisen kuoleman jälkeen.

Rajakokemukset ilmenivät aina samanlaisina havaintoina: oma mieli on tilapäisesti irtautunut fyysisestä ruumiista, kohoa ylöspäin ja ajelehtii hahmottomana. Vaikka rajakokemukset tuntuivat todelliselta kokemukselta, ne olivat pelkkiä kuvitteellisia matkoja, jotka oli yleensä laukaissut äärimmäinen stressi ja aivojen hapenpuute, mikä oli toisinaan yhteydessä ensiapuklinikan anestesia-aineisiin, kuten ketamiiniin.

Nämä näkymät ovat hallusinaatioita, Gessner vakuutti itselleen katsellessaan alas kaupungin halki kiemurtelevan Vltavan tummaan mutkaan. Mutta jos tämä on rajakokemus, olen varmaan kuolemaisillani.

Hän yllättyi omasta rauhallisuudestaan yrittäessään muistaa, mitä hänelle oli tapahtunut.

Olen terve neljäkymmentäyhdeksänvuotias nainen. Miksi olisin kuolemaisillani?

Hänen tietoisuuteensa ilmestyi sokaisevana valonleimahduksena pelottava muisto. Samassa hän tajusi, missä hänen fyysinen ruumiinsa juuri sillä hetkellä makasi ja mitä hänelle tehtiin, ja se oli vielä pelottavampaa.

Gessner oli selällään, ja hänet oli sidottu tiukasti koneeseen, jonka hän oli itse kehittänyt. Hänen vieressään seisoi hirviö. Olento näytti ikään kuin alkukantaiselta ihmiseltä, joka oli mönkinyt esiin maasta. Kasvoja ja karvatonta kalloa peitti paksu likainen savikerros, joka oli halkeillut ja rikkonainen kuin kuun pinta. Savinaamion takaa näkyivät vain vihan täyttämät silmät. Olennon otsalle oli syövytetty karkeasti kolme ikivanhan kielen kirjainta.

»Miksi teet tämän?» Gessner kirkaisi hätääntyneenä. »Kuka sinä olet?» *Mikä sinä olet?*

»Minä olen hänen suojelijansa», hirviö vastasi. Hänen äänensä oli onto, korostus epämääräisesti slaavilainen. »Hän luotti sinuun, mutta sinä petit hänet.»

»Kenet?» Gessner tivasi.

Hirviö lausui naisen nimen, ja Gessner tunsu paniikin vihlaisun. *Miten ihmeessä hän voi tietää, mitä olen tehnyt?*

Gessnerin käsivarsiin tulvahti jäätävä paino, ja hän tajusi, että hirviö oli käynnistänyt prosessin. Hetken kuluttua vasempaan käsivarteen puhkesi sietämättömän kivun piste, joka levisi kyynärlaskimoa pitkin ja kynsi terävästi tietään olkapäätä kohti. »Lopeta, ole kiltti», hän sanoi haukkoen henkeä.

»Kerro kaikki», hirviö käski samaan aikaan, kun ruhjova kipu saavutti kainalokuopan.

»Kerron!» Gessner lupasi kiihkeästi, jolloin hirviö sammutti koneen ja pysäytti kivun etenemisen olkapään kohdalla, joskin kova polte säilyi.

Gessner puhui kauhun vallassa niin nopeasti kuin pystyi hampaat yhteen puristettuina ja paljasti kiihkeästi salaisuuksia, jotka hän oli vannonut säilyttävänsä. Hän vastasi hirviön kysymyksiin ja paljasti järkyttävän totuuden siitä, mitä hän ja hänen kumppaninsa olivat luoneet syvällä Praham kaupungin alapuolella.

Hirviö katseli alas Gessneriin paksun savinaamionsa takaa, ja hänen kylmäkatseiset silmänsä leiskuivat oivalluksesta ja vihasta.

»Olette rakentaneet maanalaisen kauhujen talon», hän kuiskasi. »Te kaikki ansaitsette kuoleman.» Hän käynnisti epäröimättä koneen uudestaan ja suuntasi ovelle.

»Ei!» Gessner huusi, kun tuska iski uudestaan ja hyökysi olkapään läpi rintaan. »Älä lähde, minä pyydän. Tämä tappaa minut.»

»Niin», hirviö sanoi olkansa yli. »Mutta kuolema ei ole loppu. Minä olen kuollut monta kertaa.»

Sitten hirviö haihtui ja Gessner leijaili taas. Hän yritti huutaa ja anella armoa, mutta hänen äänensä hukkui valtavaan ukkosenjyrähdykseen, ja taivas näytti aukeavan yläpuolella. Häneen tuntui tarttuvan näkymätön voima, eräänlainen käänteinen painovoima, joka nosti häntä korkeammalle, kiskoi häntä ylöspäin.

Tohtori Brigita Gessner oli vuosikaudet ivannut potilaidensa väitteitä paluusta kuoleman partaalta. Nyt hän huomasi rukoilevansa, että hän voisi liittyä noihin harvinaisiin sieluihin, jotka tanssivat unohduksen kuilun reunalla ja tähysivät syvyyteen mutta onnistuivat jollakin tavalla perääntymään jyrkänteeltä.

Minä en voi kuolla. Minun täytyy varoittaa muita!

Hän kuitenkin tiesi, että oli jo myöhäistä.

Tämä elämä oli ohi.

1

Robert Langdon heräsi rauhallisesti ja nauttien klassisen musiikin lempeistä sävelistä, jotka kuuluivat yöpöydällä olevasta puhelimesta. Griegin »Aamutunnelmia» saattoi olla mielikuvitukseton valinta, mutta hän oli aina pitänyt sitä täydellisen sopivana neliminuuttisena musiikkina päivän alkajaisiksi. Kun puupuhaltimien sointi kasvoi, Langdon nautiskeli epävarmuudesta, sillä hän ei aivan muistanut, missä hän oli.

Ai niin, hän ajatteli ja hymyili itsekseen. Sadan tornin kaupungissa.

Hän tarkasteli himmeässä valossa huoneen massiivista kaari-ikkunaa, jonka toisella puolella oli vanha edvardiaaninen pukeutumispöytä, toisella alabasterilamppu. Käsinkudotulla ylellisellä matolla oli edelleen hajan hajan ruusun terälehtiä asetelmasta, jonka henkilökunta oli illalla jättänyt valmistellessaan sängyn yötä varten.

Langdon oli saapunut Prahaan kolme päivää sitten ja oli aikaisempien käyntikertojensa tavoin majoittunut Four Seasons -hotelliin. Kun hotellipäällikkö oli välttämättä halunnut korottaa hänen huoneluokkansa kolmen makuuhuoneen Kuninkaalliseksi sviitiksi, hän oli miettinyt, joutuiko se hänen omasta asiakasuskollisuudestaan vai, kuten oli todennäköisempää, merkittävästä naisesta, jonka seurassa hän matkusti.

»Kuuluisimmat vieraamme ansaitsevat kuuluisan majoituksen», päällikkö oli vakuuttanut.

Sviitissä oli kolme erillistä makuuhuonetta, joista jokaisen yhteydessä oli kylpyhuone, ja olohuone, ruokasali, flyygeli sekä loistelias valikoima

punaisia, valkoisia ja sinisiä tulppaaneja – tervetuliaislahja Yhdysvaltain suurlähetystöstä. Langdonin yksityisessä pukeutumishuoneessa olivat tarjolla harjattua villaa olevat tohvelit, joita koristivat nimikirjaimet *R. L. Jotenkin tuntuu, ettei tuo tarkoita Ralph Laurenia*, hän ajatteli, sillä tilaustyönä tehty yksityiskohta oli tehnyt häneen vaikutuksen.

Kun Langdon nyt nautiskeli sängyssä ja kuunteli herätysmusiikkiaan, hän tunsii olallaan hellän kosketuksen.

»Robert?» kuului hiljainen kuiskaus.

Langdon käänsi kylkeä ja tunsii pulssinsa kiihtyvän. Siinä nainen oli ja hymyili hänelle savunharmaat silmät edelleen puoliunessa, pitkät mustat hiukset porrössä hartioilla.

»Huomenta, kaunokainen», Langdon vastasi.

Nainen ojensi kätensä ja siveli Langdonin poskea ranteissaan edelleen Balade Sauvagen tuoksu.

Langdon ihaili naisen kasvojen hienostuneisuutta. Vaikka nainen oli neljä vuotta Langdonia vanhempi, hän oli entistä tyrmäävämpi joka kerta, kun Langdon näki hänet: syvenevät naururypyt, heikot harmaat häivähdykset tummissa hiuksissa, leikkisä katse ja lumoava äly.

Langdon oli tuntenut huomionarvoisen naisen Princetonin-päivistään saakka, jolloin tämä oli ollut nuori dosentti, Langdon puolestaan opiskelija. Langdonin hiljainen, koulupoikamainen ihastuminen oli jäänyt opettajalta huomaamatta tai reagoimatta, mutta jälkeinpäin he olivat pitäneet ilomielin yllä flirttailevaa, platonista ystävyyttä. Vielä sen jälkeenkin, kun naisen akateeminen ura oli ampaissut pilviin ja Langdonista oli tullut korkean profiilin professori, joka tunnettiin kautta maailman, he olivat pitäneet yhteyttä rentoon tapaan.

Kaikki riippuu ajoituksesta, Langdon tajusi ja hämmästeli edelleen, kuinka nopeasti he olivat hullaantuneet toisiinsa tämän spontaanin työmatkan aikana.

Kun »Aamutunnelmia» kohosi teeman täyteen orkestrointiin, Langdon veti naisen luokseen vahvalla käsivarrellaan, ja tämä painoi poskensa hänen rintaansa vasten. »Nukuitko hyvin?» Langdon kuiskasi. »Ei enää pahoja unia?»

Nainen pudisti päätään ja huokaisi. »Minua nolottaa hirveästi. Se oli kauheaa.»

Aiemmin yöllä hän oli herännyt kauhuissaan poikkeuksellisen todentuntuisesta painajaisesta, jolloin Langdon oli joutunut lohduttamaan

häntä melkein tunnin ennen kuin hän oli pystynyt taas nukkumaan. Langdon oli vakuuttanut, että unen epätavallinen intensiivisyys oli johtunut harkitsemattomasta yömyssystä böömiläisellä absintilla, jota olisi Langdonin mielestä kuulunut tarjoilla vastuuvapauslausekkeen kera: *Suosittua belle époqueen aikaan hallusinogeenisten ominaisuuksiensa vuoksi.*

»Ei enää koskaan», nainen vakuutti.

Langdon ojensi kätensä ja vaiensi musiikin. »Pane silmät kiinni. Palaan ajoissa aamiaiselle.»

»Jää luokseni», nainen kiusasi pidellen kiinni Langdonista. »Voisit jättää uimisen väliin edes yhtenä päivänä.»

»En voi, jos haluat että pysyn veistoksellisena nuorena miehenä», Langdon sanoi ja nousi istumaan hymyillen vinosti. Hän oli joka aamu hölkännyt kolme kilometriä Strahovin uintikeskukseen aamu-uinnille.

»Ulkona on pimeää», nainen painosti. »Etkö voi uida täällä?»

»Ai hotellin altaassa?»

»Mikä ettei? Siinä on vettä.»

»Se on mitättömän pieni. Kaksi vetoa, niin olen jo maalissa.»

»Tuossa olisi vitsin ainekset, mutta olen kiltisti.»

Langdon hymyili. »Hassu tyttö. Nuku nyt vielä, niin nähdään aamiaisella.»

Nainen mutristi huuliaan, heitti Langdonia tyynyllä ja käänsi kylkeä.

Langdon pukeutui Harvardin verryttelypukuun, poistui sviitistä ja laskeutui portaita pitkin välttääkseen sviitin ahtaan yksityishissin.

Alakerrassa hän harppoi tyylikkäällä käytävällä, jota pitkin pääsi hotellin joen rannassa sijaitsevasta barokkityylisestä sivurakennuksesta aulaan. Matkalla hän ohitti elegantin vitriinin, jossa luki PRAHAN TAPAHTUMIA ja jossa oli kehystettyjä julisteita kuluvan viikon konserteista, kiertojelusta ja luennoista.

Keskellä oleva kiiltäväpintainen juliste sai hänet hymyilemään.

KAARLEN YLIOPISTON LUENTOSARJA
TOIVOTTAAN TERVETULLEEKSI PRAHAN LINNAAN
KANSAINVÄLISESTI TUNNUSTETUN
NOEETTISEN TUTKIJAN
TOHTORI KATHERINE SOLOMONIN.

Huomenta, kaunokainen, hän ajatteli ja ihaili kasvokuvaa naisesta, jota hän oli juuri suudellut yläkerrassa.

Katherinen edellisiltaiselle luennolle oli ollut jäljellä enää vain seisomapaikkoja, mikä ei suinkaan ollut vähäinen saavutus ottaen huomioon, että Katherine oli puhunut Prahan linnan legendaarisessa Vladislavin salissa. Se oli luolamainen, holvikattoinen huone, jossa oli renessanssiaikaan järjestetty sisäturnajaisia koko komeuteen pyyntäytyine ritareineen ja hevosineen.

Luentosarja oli Euroopan arvostetuimpia ja veti aina puoleensa ansioituneita puhujia ja innostunutta yleisöä kaikkialta maailmasta. Edellinen ilta ei ollut ollut poikkeus, ja kun Katherine oli esitelty, yleisö oli puhjennut suosionosoituksiin.

»Kiitos, kaikki», Katherine sanoi ja otti lavan haltuunsa rauhallisesti ja itsevarmasti. Hänellä oli valkoinen kašmirpusero ja muodikkaat housut, jotka istuivat hänelle täydellisesti. »Haluaisin aloittaa tänä iltana vastaamalla kysymykseen, joka esitetään minulle melkein joka päivä.» Hän hymyili ja veti mikrofonin irti telineestä. »Mitä hittoa on noettinen tiede?»

Salin läpi kulki naurun aalto yleisön saadessa juonesta kiinni.

»Yksinkertaisesti sanottuna noettinen tiede on ihmisen tietoisuuden tutkimusta», Katherine sanoi. »Päinvastoin kuin moni luulee, tietoisuuden tutkimus ei ole uutta tiedettä, vaan se on itse asiassa maailman vanhin tiede. Olemme historian aamunkoitosta saakka etsineet ratkaisuja ihmismielen pysyviin arvoituksiin: sielun ja tietoisuuden luonteeseen. Ja jo vuosisatoja olemme tutkineet noita kysymyksiä ensisijaisesti uskonnon linssin läpi.»

Katherine astui pois lavalta ja lähestyi yleisön eturiviä. »Ja uskonnosta puheen ollen, hyvät naiset ja herrat, en voinut olla huomaamatta, että keskuudessamme on tänä iltana kautta maailman tunnettu uskonnollisen symboliikan tuntija, professori Robert Langdon.»

Langdon kuuli yleisön joukosta innostunutta puheensorinaa. *Mitä hittoa hän oikein touhuu?*

»Professori», Katherine sanoi ja saapui Langdonin eteen hymy huulillaan. »Mietin, voisimmeko hyödyntää asiantuntemustanne hetken? Nousisitteko seisomaan?»

Langdon nousi kohteliaasti ja väläytti Katherinelle vähin äänin virnityksen, joka sanoi: *tästä puhutaan vielä.*

»Haluaisin tietää, professori, mikä on maailman yleisin uskonnollinen symboli.»

Vastaus oli yksinkertainen, ja Katherine joko oli lukenut Langdonin aihetta käsittelevän artikkelin ja tiesi, mitä odottaa, tai hän pettyisi pahan kerran.

Langdon otti mikrofonin vastaan ja kääntyi kohti innokkaiden kasvojen merta, jota valaisivat himmeästi ikivanhoista rautaketjuista riippuvat kattokruunut. »Hyvää iltaa kaikille», hän sanoi, ja hänen täyteläinen baritoniansa jylisi kaiuttimista. »Ja kiitos tohtori Solomonille siitä, että hän heitti minut tuleen varoittamatta etukäteen millään lailla.»

Yleisö taputti.

»Hyvä on sitten. Maailman yleisin uskonnollinen symboli? Arvaako kukaan?»

Kymmenkunta kättä nousi.

»Mainiota», Langdon sanoi. »Onko arvauksia ilman ristiinnaulitun kuvaa?»

Kaikki kädet laskeutuivat.

Langdon naurahti. »On totta, että ristiinnaulitun kuva on äärimmäisen yleinen, mutta toisaalta se on yksinomaan kristillinen symboli. On itse asiassa olemassa muuan universaali symboli, joka esiintyy historian jokaisen uskonnon taiteessa.»

Kuulijat vilkuilivat toisiinsa epätietoisina.

»Te kaikki olette nähneet sen monta kertaa», Langdon kannusti. »Miten olisi egyptiläinen Horakhty-steela?»

Hän vaikeni.

»Miten olisi buddhalaisten Kaniškan lipas? Tai kuuluisa Kristus Pantokrator?»

Hiljaisuus. Tyhjiä katseita.

Voi veljet, Langdon ajatteli. *Selvästi luonnontieteilijöitä.*

»Symboli esiintyy myös sadoissa kaikkein maineikkaimmissa renessanssin maalauksissa: Leonardo da Vincin *Luolamadonnassa*, Fra Angelicon Marian ilmestyksessä, Giotton Kristuksen valituksessa, Tizianin Kristuksen kiusauksessa ja lukemattomissa tulkinnoissa aiheesta Madonna ja lapsi.»

Ei vieläkään mitään.

»Symboli, johon viitataan, on sädekehä.»

Katherine hymyili. Hän oli ilmeisesti tiennyt vastauksen etukäteen.

Langdon jatkoi: »Sädekehä on valokiekko, joka näkyy valaistuneen henkilön pään päällä. Kristinuskossa sädekehä leijalee Jeesuksen, Marian ja pyhimysten yläpuolella. Kauempana menneisyydessä egyptiläisellä Rajumalalla oli valokiekko, ja itämaisissa uskonnoissa Buddhan ja hindujumaluuksien päällä oli valokehä.»

»Mahtavaa, professori», Katherine sanoi ja ojensi kätensä mikrofonia kohti, mutta Langdon ei ollut huomaavinaan vaan väisti – pienoisena vastavetona. Älä koskaan esitä historioitsijalle kysymystä, johon et odota täydellistä vastausta.

»Minun on syytä lisätä», Langdon sanoi, ja yleisö nauroi arvostavasti. »Sädekehiä on olemassa kaiken muotoisia ja kokoisia ja niistä on tehty monenlaisia taiteellisia tulkintoja. Jotkin ovat kiinteitä kultakiekköjä, jotkin läpinäkyviä ja osa jopa nelikulmaisia. Muinaisessa juutalaisessa kirjoituksessa kuvataan Mooseksen päätä 'hılan' ympäröimänä. Se on heprean sana, joka tarkoittaa 'haloa' eli 'valon säteilyä'. Sädekehän tietyissä erityisluodoissa niistä lähtee valonsäteitä, loistavia piikkejä, jotka säteilevät kaikkiin suuntiin.»

Langdon kääntyi taas Katherinein puoleen ja hymyili häijyisti. »Tohtori Solomon ehkä tietää, miksi sen tyyppistä sädekehää englannin kielessä sanotaan.» Hän kallisti mikrofonia Katherinein suuntaan.

»Sädekrunuksi», Katherine sanoi empimättä.

Joku on lukenut läksynsä. Langdon kohotti mikrofonin takaisin suunsa eteen. »Niin, sädekrunu on erityisen merkittävä symboli. Se näyttäytyy kautta historian ja koristaa muun muassa Horuksen, Helioksen, Ptolemaioksen, Caesarin ja jopa Rodoksen valtavan kolossin päätä.»

Langdon hymyili yleisölle vehkeilevästi. »Vain harva huomaa, että koko New Yorkin kuvatuin kohde on sädekrunu.»

Kummastuneita katseita, jopa Katherineilta.

»Arvaako kukaan?» Langdon kysyi. »Eikö kukaan teistä ole koskaan ottanut kuvaa sädekrunusta, joka komeilee yhdeksänkymmenen metrin korkeudessa New York Harborin yläpuolella?» Langdon odotti, kun yleisössä kohosi oivalluksesta kielivä puheensorina.

»Vapaudenpatsaalla!» joku huusi.

»Juuri niin», Langdon sanoi. »Vapaudenpatsaalla on sädekrunu, muinainen sädekehä, universaali symboli, jota olemme kautta historian käyttäneet merkinä erityisistä henkilöistä, joiden uskomme olevan jumalallisesti valaistuneita... tai joilla on laaja tietoisuus.»

Kun Langdon ojensi mikrofonin takaisin Katherinelle, tämä hymyili leveästi. *Kiitos*, hän muovasi sanat huulillaan Langdonin palatessa paikalleen suosionosoitusten keskellä.

Katherine käveli takaisin lavalle. »Kuten professori Langdon niin kaunopuheisesti ilmaisi, ihmiset ovat pohtineet tietoisuutta jo kauan. Mutta vielä nykyäänkin, kehittyneen tieteen aikakaudella, meidän on vaikea määritellä sitä.» Hän katseli ympärilleen ja kuiskasi: »Sitä sanotaan t-sanaksi.»

Salista kuului taas hajanaista naurua.

Katherine nyökkäsi silmälasipäiselle naiselle, joka istui eturivissä. »Rouva, miten te määrittelisitte tietoisuuden?»

Nainen mietti hetken. »Kaipa... se on sitä, että tiedän olevani olemassa.»

»Täydellistä», Katherine sanoi. »Entä mistä se tieto on peräisin?»

»Aivoistani, kai», nainen sanoi. »Ajatuksistani, ideoistani, kuvitelmistani... aivotoiminnasta, joka tekee minusta sen, kuka olen.»

»Oikein hyvin sanottu, kiitos.» Katherine kohotti katseensa taas yleisöön. »Voimmeko siis aloittaa sopimalla perusasioista? Tietoisuuden luovat teidän aivonne, kallonne sisällä sijaitseva puolisoista kiloa painava, kahdeksankymmentäkuusi miljardia hermosolua sisältävä nyytti.» Hän piti lyhyen tauon ja huokaisi. »Ongelma on, että tuo hyväksytty malli on täysin väärä. Tietoisuutenne ei ole aivojenne luomus. Eikä tietoisuus itse asiassa edes sijaitse päänne sisällä.»

Seurasi järkyttynyt hiljaisuus.

Eturivissä istuva silmälasipäinen nainen sanoi: »Mutta ellei tietoisuuteni ole minun päässäni, missä se sitten on?»

»Olen iloinen että kysyitte», Katherine sanoi ja hymyili taas kuulijakunnalleen. »Ottakaapa hyvä asento. Meille on tiedossa aikamoista kyytiä.»

Rocktähti, Langdon ajatteli nyt astellessaan kohti hotellin aulaa ja kuuli yhä korvissaan suosionosoitukset, jotka yleisö antoi seisten Katherinelle. Katherine esitys oli ollut loistelas voimannäyte, joka oli häikäissyt yleisön niin, että se vaati lisää kuultavaa. Kun joku kysyi hänen senhetkisestä työstään, hän paljasti, että hän viimeisteli parhaillaan kirjaa, jonka hän toivoi panevan nykyisen tietoisuuteen liittyvän paradigman uuteen uskoon.

Langdon oli auttanut Katherinea saamaan kustannussopimuksen, mutta hän ei ollut vielä lukenut käsikirjoitusta. Katherine oli paljastanut

kirjan sisällöstä sen verran, että Langdon oli lumoutunut ja olisi kovasti halunnut lukea sen. Hän oli kuitenkin vaistonnut, että Katherine oli pitänyt järjestyttävimmät paljastukset omana tietonaan. *Katherine Solomon on aina täynnä yllätyksiä.*

Kun Langdon nyt lähestyi hotellin aulaa, hän muisti, että Katherine oli sopinut tapaavansa sinä aamuna kahdeksalta tohtori Brigita Gessnerin, joka oli huomattava tšekkiläinen neurotieteilijä. Gessner oli itse kutsunut Katherinen puhumaan luentosarjassa. Kutsu oli ollut ystävällinen, mutta koska Langdon oli illalla tilaisuuden jälkeen tavannut Gessnerin ja pitänyt tätä sietämättömänä, hän toivoi nyt salaa, että Katherine nukkuisi pommiin ja päättäisi sen sijaan syödä aamiaisen hänen kanssaan.

Langdon työnsi ajatuksen mielestään, astui aulaan ja nautti tuoksusta, joka lähti pääsisäänkäyntiä aina koristavista ruusukimpuista. Näky, joka häntä kohtasi aulassa, ei kuitenkaan ollut kovin lämminhenkinen.

Aulan avarassa tilassa asteli ääneti ja silmä tarkkana kaksi mustapukuista poliisia, joista kumpikin piteli lieassa saksanpaimenkoiraa. Koirilla oli luotiliivit, joissa luki *POLICIE*, ja ne nuuskivat lattiaa ikään kuin olisivat etsineet jotain.

Ei näytä hyvältä.

Langdon meni vastaanottoon. »Onko jokin vialla?»

»Taivas varjele, ei!» sanoi moitteettomasti pukeutunut hotellipäällikkö ja melkein kumarteli kiiruhtaessaan Langdonin luo. »Kaikki on täydellistä, professori Langdon. Pikkuruinen ongelma yöllä mutta väärä hälytys», hän sanoi ja pudisti päätään vähättelevästi. »Pelkkä varoimi. Kuten tiedätte, turvallisuus on ykkösasia meillä täällä Prahan Four Seasonsissa.»

Langdon silmäili poliiseja. *Pikkuruinen ongelma?* Nuo tyytit eivät todellakaan näyttäneet pikkuruisilta.

»Oletteko matkalla uimakeskukseen?» päällikkö kysyi. »Kutsunko teille auton?»

»Älkää suotta, kiitos», Langdon sanoi ja kääntyi ovea kohti. »Hölkään sinne. Pidän raittiista ilmasta.»

»Mutta siellä sataa lunta!»

Syntyperäinen uusienglantilainen Langdon vilkaisi ulos ilmassa hypähteleviin harvoin lumihiutaleisiin ja hymyili päällikölle. »Ellen palaa tunnin kuluessa, lähettäkää toinen noista koirista kaivamaan minut esiin.»

RAJÄHTÄVÄ, ÄLYKÄS JA
KÄÄNTEITÄ TÄYNNÄ OLEVA
TRILLERI KOUKUTTAÄ LUKIJAT
NIIÄ KUIN AINOASTAAN
DAN BROWN OSAA.

SYMBOLOLOGIAN PROFESSORI Robert Langdon matkustaa Prahaan kuuntelemaan rakastettunsa, tietoisuuden tutkija Katherine Solomonin odotettua luentoa. Katherinelta on pian ilmestymässä kirja, joka sisältää mullistavia näkemyksiä ihmismielestä. Tulenarat löydökset asettavat vuosisatoja vallalla olleet uskomukset kyseenalaisiksi ja voivat paljastuessaan suututtaa monia tahoja.

Kun yllättävä murha suistaa tapahtumat kaaokseen ja samaan aikaan Katherine katoaa käsikirjoituksensa kanssa, Langdon huomaa itsekin olevansa vaarassa. Hurja kilpajuoksu aikaa vastaan vie Langdonin niin futuristisen tieteen kuin ikaikaisten tarustojen maailmaan hänen etsiessään Katherinea – ja vastauksia. Pian hänelle paljastuu huima totuus salaisesta projektista, joka on muuttava kaiken mitä olemme ikinä ymmärtäneet ihmismielestä.

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47495-2

WSOY KIRJAT